

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΗΣ ΠΕΙΝΑΣ ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

(Χριστουγεννιάτικο διήγημα)

Ἡ φωτιά κοκκινόβολοσε χαρούμενη, σιγοψιφώντας καὶ ροβίζοντας ἕνα τρυφερό χοιρίδι, τὸ ὁποῖο ἕνας εὐζώνος περιέρχεται στὴ σοῦθλα. Ζεσταμένο, μισοψημένο, τὸ χοιρίδι, ἀχνιστό, ἔτοιμο σχεδόν, ἔσταζε τὸ λίπος του ἀπάνω στὴν ἀνθρακιά καὶ σὲ κάθε σταλαξιά σηκωνότανε, σάν νὰ πηδαύσε ἀπὸ τὴ φωτιά ἕνας καπνὸς γαλαζωπὸς, μιά κνίσσα πού ἀγκάλιαζε γιὰ μιά στιγμή τὸν εὐζώνο, σάν νὰ τὸν φιλοῦσε, καὶ χανόταν, ἀπάνω, ψηλά πρὸς τὸ στερέωμα.

—Βέβαια, εἶπε κι' ὁ πρόεδρος

—Γαλάττω ἔγινε τὸ ἔρμου ! διαλογίζοτανε ὁ εὐζώνος, τσιμπώντας λίγη ἐρηρημένη πέτσα καὶ τραγανίζοντας τὴν ἢ θγάζοντας τὰ γλυκάκια τοῦ λαμποῦ καὶ γλύφοντας τὰ δάχτυλά του...

—Γαλάττω εἶνι τ' ἀφλότμου!... Ὁ Τσιρονικός ὁ ἐπιλοχίας καὶ διοικητὴς τοῦ ἀποστολάματος, ἀποφασίσας νὰ περάσῃ τὶς γιορτὲς τῶν Χριστουγέννων στὸ χωριό, καὶ δεχθεὶς γιὰ τὴν τιμὴ αὐτῆ, ἐκτός τῶν ἄλλων, καὶ ἕνα γαλακτερό χοιρίδι, καλοθερημένο, παχύ καὶ ὀλοστρώγγυλο, τὸ παρέδωσε στὸν ὑποδεκανεὰ Κουρεμένο «εἰδικὸν πρὶ τὰ τοιαῦτα», γιὰ νὰ τὸ ψῆσῃ

μ' ἐπιμέλεια.

—Σ κέμου, τοῦ εἶπε, Κουρεμένε, ὅτι πρέπ' νὰ ἡουρτάσομεν ἀξιοπριπῶς κι στρατιωτικῶς τὸν Χριστὸ τὴν Ἐννθι.

—Ἐννοια σου, κύρ Ἰπυλοχία! Ξέρου γιῶ! "Ἐν δὲν τοῦ κάνου, πού νὰ τρώῃ ἡ μάννα κὴ τοῦ παιδιοῦ νὰ μὴ δίν', νὰ μὴ μέ λένε Κουρεμένου!...

—Ἄιντι, γειά σ'!

Καὶ ἤξερε πραγματικῶς. Τὸ ἔπλυνε, τὸ περιποιήθηκε, τὸ ἐλεύκανε σάν τὴν κόλλα τὸ χαρτί, τοῦ ἔβαλε ἀλάτι «στὸ ντουζένι», ὅπως λένε καὶ οἱ πιανόδιοι οἱ μουσικοί, ὅταν κουρτίζουσι τὰ λαούτα τους, ἀνάψε τὴ φωτιά μὲ μυρωδικὰ κλαδιά, ἔβαλε ἕνα λεμόνι στὸ ἀνοιχτὸ τοῦ χοιριδιοῦ στόμα καὶ ἄρχισε ἀπὸ γαραυῆ Θεοῦ, νὰ τὸ ψένη στὴ φωτιά, γυρίζοντας τὸ ἀργά-ἀργά, πίνοντας λιγάκι ὄζο καὶ ἀναλογίζομενος τὰ παλιὰ τοῦ χωριοῦ του, πρὶν νὰ κληθῇ στὸ στρατό, Χριστούγεννα... Ἄλλὰ τὸ ὄζο, ἡ κνίσσα, οἱ ἀναλογισμοὶ παλιῶν Χριστουγεννιάτικων εὐαγγιῶν καὶ ἡ καμπάνεσ πού χτυπᾶν χαρμόσυνα, ἀνοίγουν τὴν ὄρεσι, καὶ τὸ ψητό, π' ἀρχίζει νὰ χροαίξῃ, προκαλεῖ καὶ ἐκεῖ κάθε εὐσυνείδητον ὑποδεκανεὰ καὶ κάθε ἀξίον τῆς ἀποστολῆς τοῦ εὐζώνου, σὲ πειρασμούς!...

Ἐπειτα ὁ ὑποδεκανεὰς Κουρεμένος

εἶχε καὶ εὐθύνας... «Κι' ἂν δὲν τοῦ πάτησε ὄσο ἐπριπὸς ὅλα ἀλάτ'!... Κι' ἂν τοῦ πιπέρι δὲν ἦταν ἀρκετό!...» Γιὰ στάσου, σάν νὰ τὸ ἄρπαξεν ἡ πύρα τῆς φωτιάς, ἐκεῖ στῆς κοιλιᾶς τὸ ἀγαμινό!...

Κι' ἔτσιμποῦσεν ἀπὸ δὴ κι' ἔτσιμποῦσε παρακάτω, κι' ἔπαρνε, πότε τὰ γλυκάκια τοῦ λαμποῦ, πότε ἐξεκολλοῦσε ὀλόκληρο τ' αὐτὶ καὶ πότε τραβοῦσε ἀπὸ τὸ μπουτί, τὸ κρέας ἀχνιστὸ καὶ ροδιστό, σάν τριαντάφυλλο!...

—Τούτουν οὐτους ἰγόντων, οὐ στρατὸς πρέπει νὰ τρέφῃται καλῶς... διότι ἰν ἰνναντ' ἀπεριπῶσ' ἀντιο ἰθνική τιμὴ κι' ὑπάλληλῃ τῆς Κοινωνίας!... Τοῦ πούτουν πάντων, εἶνι ἡ τρουρη...Νὰ παίρνης τὸν μιζέ σ'... τοῦ τσιπουράκι σ', νὰ κάνῃς τὰ

Χριστούγεννά σ' σάν Χριστιανὸς καλὸς, κὴ τὰ λοιπὰ!... Κι' οὐ Χριστὸς ποῦνε Χριστὸς, μόλις ἰγινῆθηκι, κι' αὐτὸς, θέλῃσι νὰ φαῖ... (Κι' ἔτραθήξε ἕνα μεζέ ἀπ' τὴν πλάτῃ)... Κὴ μαζευτήκαν

οἱ τσουπαῆθις κὴ τοῦ πήγαν γαλατάκι, λίγη γιασοῦρτι, κἄνα νεφρό, κὴ ψυχουπιάστικη τοῦ πιδί!... (Καὶ τράθηξε καὶ τὴ νεφραμὰ ἀπ' τὸ ψητό)... Πρῶτα ἡ τρουφὴ κὴ ἰέπειτα τὰ ρούχα... Πρῶτα τοῦ πήγαν νὰ φάῃ κὴ ἰέπειτα ἤρθαν οἱ Μάγοι μὲ τὰ δῶρα!... Τὰ ρούχα δηλαδῆς, τὶς φούντες, τὰ τσαρούχια, τὰ κινητὰ μείνιανουγέλεκα καὶ τὰ λοιπὰ τῆς στούλης τὰ παριπόμνια... Γιατί τι νὰ τὰ κάνου γιῶ τὰ ρούχα, ὅταν ἡ κοιλιά γουργουρίζ' ἀδειανὴ σάν ναργιλῆς... (Καὶ τράθηξε καὶ τὸ πλεῦρό)... Γιὰ τοῦτου κὴ τοῦ Κράτους, προυνουεῖ!...Χριστούγεννα; σ' λέει!... Νὰ φάν οἱ ἄνδρες κατὰ κόρον, οὐ ἐνδοξουστρατὸς νὰ ἐμπληρῆθῃ!... (Καὶ τράθηξε καὶ τὴν ἄλλη πλάτῃ)... Γιὰ τοῦτου κι' οὐ Θιός, ποῦνε Θιός, πρῶτα ἔστειλε τοὺς τσουπαπαρέους: σπου ἄχοδρι, μὲ τὰ φαῖτῶ, νὰ ψυχουπιασθῇ τοῦ νεουγινητῶν κὴ ἔπειτα τὰ μιχιμπιδια, μὴ τοὺς μάγους... (Καὶ τράθηξε καὶ τὸ ἄλλο μπουτί ἀπὸ τὸ χοιρίδιο)... Διὰ τοῦτου πρέπ' νὰ δοξάζουσι τὸν Κύριον διότι ἐν σοφίᾳ ἐποίησεν τὰ πάντα, ἀλλὰ κὴ κείνου τοῦ αὐτάκι, καθὼς ἐρηουφήθηκι, εἶνε μιζῆς ἀσν τοῦ λουκουμί!.

—Ἐννοια σ', κύρ Ἰπυλοχία!

Ἄν δὲν τοῦ κάνου γιῶ πού νὰ τρώῃ ἡ μάννα καὶ τοῦ παιδιοῦ νὰ μὴ δίν', νὰ μὴ μέ λένε Κουρεμένου!...

—Κύρ Ἰπυλοχία! Κύρ Ἰπυλοχία! —Γ' εἶν' οὐρέ; —Ὁ Κουρεμένους τῶφαε ὄδλου τοῦ γουρνόπουλου! *Ἦταν ὁ εὐζώνος Ἐρηπετασῶς, ὁ ὁποῖος κάμνοντας μιά θάλα, ἀπὸ τὸ θωμὸ τοῦ χοιριδιοῦ, γιὰ νὰ «τσιμπολογήσῃ» κάτι, εἶπε τὸν ὑποδεκανεὰ Κουρεμένο, θυβισμένον ἀκόμα σὲ σκέψεις ἐπίκαιρες, θεολογικῆς, διαιτολογικῆς καὶ μεταφυσικῆς, νὰ γυρῆζῃ ἀδειο πλῆον τὸ σοῦθλι στὴ φωτιά κι' ἔτρεξε, ἀγγελοσκακοῦ, νὰ ἀναγυρῆ εἰλη στὸν ἐπιλοχία τὸ ὀλέθρο καὶ θλιθερό συμβάν! Ὁ ἐπιλοχίας, τεταρομένους, σφιγμένους, μὲ λιπασμένο καὶ στριμμένο τὸ μουστάκι, σάν σοῦθλι, μὲ τὸ καινούργιο φέσι καὶ χιονώπῃ τὴ φουσανελλία καὶ τὰ φαρδομάνικα, τὶς κάλτσες τοῦ σφιγτῆς, χυτῆς ἀπάνω στὶς εὐγραμμέσ τοῦ γάμπες, τὰ «κουμβία λάμπουντα» καὶ τὶς φούντες τῶν τσαρουχιῶν στρουγγυλῆς σῆν τῆπ: καθότανε δὴ «αφενεῖο καὶ δημηγοροῦσε, πίνοντας ὄζο καὶ τρώοντας ψητὰ λουκάνικα γιὰ δρεξί.

—Ποῦ λέτε, οὐρέ, οὐ στρατὸς εἶνε τοῦ πουλιτεῦματος ἢ θάσις!... Κοινωνία κὴ Πουλιτεία δὲν ἡἔμπουνοεῖται ἀνευ τοῦ στρατοῦ!... Διὰ τοῦτου, οἶλη ἡ μέριμνα κ' ἡ σουργη τοῦ Κράτους ἀπριπασατους πρέπ' νὰ στραφῇ πρὸς τοὺν στρατόν, καὶ νὰ ἐνισχύσῃ τοὺν σιλεχῶν τοῦ ἠβικόν!...

Ἐλα δὴ, ἰοῦ Ἰπυλοχία Τσιρονικου, νὰ μ' πῆ... Ἐχεις τρία χρόνια ἰπυλοχίας!... Ἄδικεῖσαι!... Πάρε ἕνα γαλοῦνἀκι τὰ Χριστούγεννα γιὰ μπου-

Διὰ νὰ δημιουργηθῇ στρατὸς ἀντάξιός τῆς ἔθνικῆς ἀποστολῆς του!...

—Ὀρέ, τί λέε, οὐρέ Ἐρηουπιασῶ!...

ναμά!... ἤρθαν τὰ ἄλλα τὰ Χριστούγεννα; Ἄλλους ἕνας προ-βασμούς!... Κὴ τότε τίς δὲ δὴ κ' ἡ Πατρὶς στρατό, μὴ ἀκαίριον ἦθικον, κὴ ὄχι ἀπὸ ἀνδρῶν παραπονεμένων ὅτι ἔχουν ἰγκαστα-λειφθῆ!... Τί πιρμένεις ἀπὸ στρατό κ' ἀπὸ ἀνδρῶν ἀπουουγι-τιμένων κὴ ταλανισμένων;... Τί πιρμένεις ἀπὸ στυλῆχ ἄνευ ἠθικοῦ, ἔνεκα ἡ ἀδικία;... Στρατὸς θὰ πῆ, οὐρὲ, προυθίασμοι ραγδαῖοι κὴ τρουφὴ καλή... Δὲν εἶναι ἔτσι, Πάριδι;...
 —Ἐτοι θὰ εἶνε, κύρ ἐπιλουχία, ἀφοῦ εὐὸ τὸ λές!...
 —Τρουφὴ!... Δόσι στὸν στρατό ἱλεκτικὴν τρουφὴ κ' ἄφρησέ τὸν ἔπειτα νὰ κυνηγᾷ τὸς Τούρκς!... Νηστικό ἀρκοῦδι δέ χουρέβ'! ...

Αὐτὴ τὴ στιγμή ἔφτασε λαγαυιάζοντας κ' ὁ Ξηροπετσᾶς.
 —Οὐ Κουριμένους τῶφασ ὄλου τοῦ γουρνόπλου φώναζε.
 Ὁ ἐπιλοχίας τινάχθηκε, σάν κρατῆρας ἡφαιστείου, κατακόκ-κινος σάν τὸ φέσι τοῦ ἀπὸ τὸ θυμό καί με ἀνεμιζόμενες τῖς φούρες, τῖς φουσανέλλες καί τὰ μανίκια του.
 —Οὐρὲ τὶ λές, οὐρὲ Ξηρουπιταῖά! Μιταθουλή, οὐρὲ κὴ γρη-γοραρ ἴπὶ τὸτ'!

***
 Ὅταν συνήλθεν ὁ ὑποδεκανέας Κου-ρεμένος, ἀπ' τὰ δνειρα καί τῖς σκέψεις τῖς στρατολογικῆς καί φιλοσοφικῆς, ἦ-ταν δεμένος καί στήμένος σὲ μιά γωνιά ἐκεῖ τοῦ καταλύματος...
 Στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος δὲν ὑπῆρ-χαν πλέον παρὰ ἡ σοῦθλα ἀδειανή, μὲ λιπαρὰ ἀκόμα τὰ ἴχνη τοῦ ψητοῦ, τὴν ὅποια ἔπρηε γιὰ νὰ τὴν...γλύψῃ ὁ Ξη-ροπετσᾶς, καί ἡ φωτιά μισόσθητη καί σταχαμένη, τὸ μπουκαλάκι τοῦ οὐζοῦ ἀδειανὸ καί τὰ τρυφερὰ τοῦ χοιριδίου κοκκαλάκια σκορπισμένα ἀπὸ δῶ κ' ἀπ' ἐκεῖ...
 —Οὐρίστι τώρα, εἶπεν ὁ ἐπιλοχίας ἀ-πογοητευμένος, μὲ τοιοῦτους ἀνδρῖς, νὰ συντάξῃς ἱπίμαχον στρατόν, ἀντάξιον τῆς δόξης τῆς πατρίδους κὴ τῆς ἀπου-στούλης τ'! ...
 —Δὲν πειράζει, κύρ ἐπιλουχία, προσέ-θεσον ὁ Πάρεδρος. Τὸ χωριὸ δὲν θὰ σᾶς ἀφήσῃ...νηστικούς!... Συχώρησέ τὸν τέ-τοια μέρα ποῦνε!... Τὸν εἶχε ξενητι-κώσει ἡ Σαρακουστή!...
 —Ἀδύνατον!... Πρέπ' νὰ τιμωρηθῆ αὐστηρῶς κὴ παραδειγματικῶς, χάριν τῆς πειθαρχίας τοῦ στρατεύματος!...
 Καί τὸν ἐτιμώρησε σ' ἕξη ἡμερῶν κρά-τησαι καί καταναγκαστικῆ...νηστεῖα, ὀ-μῆρι τῆς παραμονῆς τῆς Πρωτοχρονιάς, ὁ-πότε δίδονται χάριτες σ' ἄλο τὸ στρατό καί ἀφιενταί αἱ ἀμαρτίαι».

***
 Ἡ γιορτὴ τῶν Χριστουγέννων ἐπέρα-σαν μὲ χαρὰ καί εὐτυχία στὸ χωριό. Ὁ χωρικό προσέκομισαν «δὲ τι ἕκαστος ἡ-δύνατο» στὸ ἀπόσπασμα. Καί ἐγέμισαν ἀπὸ μεζέδες τὸ κατάλυμα καί λειψοειδῆ. Καί μόνον ὁ Κουρε-μένος, ὁ αἴτιος δλης αὐτῆς τῆς...ἀφθονίας καί τῆς εὐτυχίας, ἐ-ξαικολούθησε νὰ μὲν δεμένος καί πεινασμένος σὲ μιά γωνιά.
 Τὴν πρῶτὴ τὴν ἡμέρα, χορτάτος ἀπὸ τὸ χοιριδί, δὲν στενο-χωρήθηκε ὁ τιμωρημένος καί πολὺ. Ἐκοιμήθηκε ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ θράδι! Τὴν ἄλλη ἡμέρα πείνασε καί τὴν τρίτῃ τοῦ Ἁγίου Στεφάνου τὴ γιορτῆ, παρ' ὀλίγον νὰ λυσάσῃ. Ἡ μυ-ρωδιὲς τῶν μεζέδων, τῶν λουκανίκων καί τῶν ἄλλων λειψο-ειδῶν, ποῦ ἀφθονοῦν τὰ ἔστειλαν οἱ χωρικοί, γιὰ ν' ἀναπληρῶσουν τὸ καταθροχισθὲν χοιριδίον, τὰ ψητὰ, τὰ γλυκὰ τὰ φρούτα, τὰ κρασιά, τὸ μασούλισμα τῶν «συναδέλφων» καί τῶν γλωσσῶν τῶν τὸ ἀπολαυστικὸ πλατύγαμον, ἔλα αὐτὰ αἰξάνανε τὸ μαρ-τυριο τοῦ ὑποδεκανέως. Καί οἱ σκύλλοι ἀκόμα, ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, εὐωχοῦντο τραγουδίζοντας τὰ κόκκαλα ποῦ τὸς ρίχνανε οἱ εὐχῶνται καί μόνον ἐκείνους ἦταν νηστικός, δεμένος, λυπημέ-νος, τὴν μεγάλην ἐκείνην ἡμέρα τοῦ Χριστοῦ!...
 Γιὰ νὰ τὸν ἐρεβίζουν μάλιστα περισσότερο, ψήφανε τὰ σηκο-τάκια, τοὺς νεφροὺς καί τὰ σοουθλάκια μπροστὰ στὴ μύτη του.
 —Ἡμαρτουν, κύρ ἱπλουχία!
 Καί τὸν πείραζαν γιὰ νὰ μεγαλῶνουν τὰ θάανά του καί τὸν πόνο του.
 —Θέλ'ς οὐρὲ Κουριμένε, λίγο γλυκαδάκι!
 —Ἰγὼ ἔμερα, τί θέλ' οὐ Κουριμένους! Θέλει λίγη νεφραμιά, οὐ κακομοῖρς.
 —Ἄμάν, κύρ ἱπλουχία!
 —Ἐ ρέ! Τούτου τοῦ μιδουλί εἶναι θιός!
 Καί γέμιζε τὸ στόμα του, ἀπὸ κρουστὸ, δροσερὸ καὶ χρυσίζον ὁ ἐπιλοχίας κραμβο-λάγανο, σάν γιὰ νὰ τὸ καθα-ρίσῃ πρὸς στιγμήν καί ν' ἀρ-

χίσῃ καί πάλιν τὴν κρεωφαγία!...
 —Ἄμάν!
 —Λοιποσους θὰ εἶν' οὐ Κουριμένους, ἔλεγε ὁ ἐπιλοχίας, ἀκούγοντας τοῦ πεινασμένου εὐχῶνται τοὺς ἀναστεναγμούς. Θὰ παράφαγι αὐτὲς τῖς μέρις, φαίνεται!... Θὰ παράφαγι κὴ θὰ κα-κουστομαχίασαι!... Νὰ τὸν στείλωμι ἀμέσους στοῦ γιατροῦ νὰ τοῦ δώσ' λάδι!...
 —Ἄμάν!
 —Τώρα ξέρ'ς κὴ λές ἀμάν! Εἶδες τί πὰ νὰ πῆ, ἴενας νὰ τρώῃ κ' οἱ ἄλλοι νὰ εἶναι νηστικοί;... Καλὰ ἔφαξ ἰσὺ τὴ γουρνοῦπλι-δα;... Κάτσι τώρα νὰ φαίμ κὴ ημεῖς!...
 Ὁ Κουρεμένος τᾶθλεπε ἄλα γύρω του, νὰ γυρίζουνε γυρο-βολιά... Μιά σκοτοδινιάσις τὸν ἔπιανε... Τοῦ φαινόντανε πὼς θὰ λιποθυμήσῃ!...
 Καί ὁ Ἡρώδης νὰ ἦταν ὁ θηριώδης, τέτοια Χριστούγεννα μαρτυρικά, δὲν θὰ τὸν ἀφίανε νὰ κἀη!...
 Ὅλοι ἐκεῖ μέσα ἔτρωγαν, ὄλοι ἐμασοῦσαν, ὄλοι κατάνιναν καὶ ἐγλύφοντο χωρὶς διακοπὴ, κρέσας, μεζέδες καί τυριά, για-ούρτια, γλυκὰ, φρούτα, μήλα, πορτοκα-λία, μπακλαβάδες, σουφλιμάδες, κιο-μπάτια μὲ ρήγιον καί στ' ἄλατι πατη-μένα, πίνανε κρασιά, τουγγρζαν τὰ ποτήρια τους καί πύχοντουσαν ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου:
 —Καί τοῦ χρόνου!
 —Κύρ ἱπλουχία καί σ' ἀνώτερα...
 Ζαλίστηκε ὁ Κουρεμένος. Νόμισε πὼς τὸ μυαλό του σάλεψε... Τὰ μάτια του ἀρχίσανε νὰ θλέπουνε φαντάσματα... Ὅ-λα ἐκεῖ γύρω του, πῆραν πειὰ μορφὴ φαγωσίμων καί ὑπόστασι ὀρεκτικῶν... Τὰ φέσια τῶν εὐχῶντων, ποῦ κοκκίνιζαν, τοῦ φαινόντουσαν σάν φωτιές ποῦ ἀνα-ψαν νὰ ψήσουν τόσα φαγητὰ, τόσες λει-ψοειδῆ, τόσα ἐδέσματα, ποῦ φέρναν οἱ χωριάτες, καὶ ὅτι ἄλα ἐκεῖ μέσα στὸ κα-τάλυμα, τὰ ἀμυγα, σανίδια, τραπέζια, καρέκλες, μπουκάλες, κανάτες, μαστρα-πάδες, δοκάρια, κρεμάστρες, δοχεῖα τοῦ τυριοῦ, ἱμάντες καί σακκίδια, ποῦ ἦσαν στὸ τοῖχο κρεμασμένα, γυλιό, κουθέρι-τες καί τσαρούχια, ἐπήρανε τῶν φαγο-σίμων τὴ μορφή καί ἐστρωθίζοντο τρι-γύρω του, σ' ἕνα στρῆθιλιόμ (ζαλιστι-κόν, σάν νὰ τὸν προκαλοῦσαν νὰ διαλέ-ξῃ, σάν νὰ παίζανε μαζύ του. Ἐργόν-τουσαν, φεύγανε, τὸν ἀγγίζαν καί μόλις ἄπλωνε τὰ χέρια του χανόντουσαν!

—Ψυχοπαύστη κὴ τοῦ πιδὶ κ' ἡράχαι! ...

Κι' ἐκείνους, σάν πνιγμένους ποῦ ζήτη-σαι σωτηρία, ἄπλωνε τὰ χέρια του κατὰ πῶ- τῆς πεινασμένης φαντασίας του τὰ πλα-νερά αὐτὰ ὀράματα ν' ἀρπάξῃ, γιὰ νὰ καταπνίξῃ τὸ στομαχιό του τὸ μεγάλο θάσανο...
 Τέλος, κατὰ ἄρπαξε καί ἐβγαλε μιά θριαμβευτικὴ κραυγὴ.
 Καί ὄλοι τότε γυρίσανε καί τὸν εἶδαν ἐκπληκτικοὶ ν' ἀρπάξῃ τῆς καπτόκας του τὸ χοντρο μανικοκάπι καί νὰ τὸ δαγκάη σάν λυσασμένος καί νὰ τὸ μασῇ σάν τρελλός, φωνάζοντας:
 —Κὴ τοῦ χρόνου, κύρ ἱπλουχία, νὰ μᾶς ἀξιώσῃ οὐ θιός... κὴ καλὴ προαγωγή!...
 ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ
ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Κανένα πραγματικὰ μεγάλο πρᾶγμα δὲν γίνεται σὲ μικρὸ χρονικὸ διάστημα. Αὐτὸ εἶνε νόμος τῆς φύσεως.
 Κουϊντιλιανὸς ὁ ς
 Δὲν ὑπάρχουν ἀληθινῆς σκέψεις, χωρὶς ἀληθινῆς ἀνάγκης.
 Βολταῖρος
 ***
 Ὁ φρόνιμος διορθῶνει τῖς ἐλλείψεις του, θλέποντας τῖς ἐλλεί-ψεις τῶν ἄλλων.
 Πόπλιος Σ ὕρος
 ***

Ὅταν πείθῃ ὁ χρυσός, ἡ εὐ-γλωττία δὲν ἔχει καμιά δύ-ναμι.
 Ὁ ἴδιος
 ***
 Ὁ ισχυρότατος λόγος εἶνε ὁ ἀπλοῦστατος ὄλων. Καί ὅμως οἱ ἀνθρώποι προτιμοῦν τὰ πλά-για νομπάτια ἀπὸ τοὺς ἰσοῦς δρόμους.
 Λάο Τσῆ

Καί γέμιζε τὸ στόμα του, ἀπὸ κρουστὸ, δροσερὸ καὶ χρυσίζον ὁ ἐπιλοχίας κραμβο-λάγανο, σάν γιὰ νὰ τὸ καθα-ρίσῃ πρὸς στιγμήν καί ν' ἀρ-

Κι' ἕνα λεμόνι σὸ στόμα ! ...

